

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

Alphonse Daudet

Toen Alphonse Daudet (1840 – 1897) zeven jaar oud was, verhuisde hij om tragische redenen naar Parijs. Door zijn gedwongen vertrek uit het zuiden op jonge leeftijd heeft hij als schrijver waarschijnlijk altijd een geromantiseerde hang gehouden naar de Zuid-Franse Provence.

Hij was bevriend met Goncourt, Flaubert en Zola, die hem een charmeur noemde. Alphonse Daudet overleed op 16 december 1897 in Parijs.

1871

Alphonse Daudet, *Tartarin de Tarascon*

Tartarin woont in Tarascon en is een echte avonturier. Tenminste, daar droomt hij van. Op een dag is er een circus in de buurt en Tartarin gaat bij de leeuw kijken, die in de kooi zit. Hij kijkt de leeuw onverschrokken in de ogen en hij vlucht niet als de leeuw een enorme brul geeft.

De volgende dag gaat het gerucht rond dat Tartarin op leeuwenjacht gaat in Algerije en Tartarin houdt wel van die aandacht en ontkent het dan ook niet. Maar dan moet hij zijn belofte ook waar maken. Maanden gaan voorbij zonder dat hij vertrekt en iedereen twijfelt aan hem. Maar dan haalt commandant Bravida hem over om toch te gaan. Na veel voorbereidingen vertrekt hij in traditioneel Algerijnse kleding. Een lange stoet doet hem uitgeleide en Tartarin denkt alleen maar aan de roem die hij zal krijgen als hij terugkomt. In Marseille gaat

hij met de boot naar Algiers. Hij verwachtte een mythologische, sprookjesachtige stad met turken, maar dat viel tegen. Hij loopt Algiers uit in de nacht, gaat verscholen liggen op de vlakte en verwacht dat er wel een leeuw te voorschijn zal komen die hij dan dood kan schieten. Er komt inderdaad een beest langs en Tartarin schiet hem dood, maar dat bleek een ezel te zijn. Hij betaalt een schadevergoeding en de eigenaar vertelt hem dat daar helemaal geen leeuwen zitten, misschien wel wat in het zuiden.

In de stoptrein ontmoet hij een prachtige, Arabische vrouw waar hij smoorverliefd op wordt. Met de hulp van ene prins Gregprij weet hij haar te vinden. Hij krijgt een afspraak met haar. Ze gaan samen in een huisje wonen om een rustig leven te leiden. Maar dan ontvangt hij een oproep van zijn plaatsgenoten die zich afvragen waar hij is, omdat ze al zolang niets meer van hem hebben gehoord. Tartarin vertrekt meteen naar het zuiden, zijn geliefde achterlatend onder de hoede van de prins. In een rijtuig gaat hij naar Milianah, waar hij ruzie krijgt over een afgerichte tamme leeuw. Met de prins die Tartarin was gevolgd om hem te helpen, gaat hij met enkele dragers in een karavaan de vlakte op om te proberen leeuwen te vinden. Op een avond hoort hij het geluid van een leeuw en hij gaat op de loer liggen. Dan komt de leeuw inderdaad dichterbij en Tartarin schiet hem dood zonder moeite.

Maar dan blijkt het dezelfde tamme leeuw te zijn die hij in Milianah had gezien. Tot overmaat van ramp is de prins er vandoor gegaan met zijn geld en andere belangrijke spullen. Na een proces wat een maand heeft geduurd wordt bepaald dat hij 2500 francs moet betalen aan de eigenaren van de leeuw. Hij verkoopt zijn dure wapenuitrusting om dat bedrag te kunnen betalen.

Hij houdt alleen de huid van de leeuw over en de kameel waar hij op heeft gezeten toen ze door de woestijn trokken. Hij gaat lopend terug naar Algiers en de kameel blijft hem trouw volgen, Tartarin kan hem niet afschudden.

Hij gaat terug met de boot naar Marseille. Hij had de kameel van zich afgeschud in Algiers, maar nu stond hij op de kade te brullen. Hij wilde ook mee. Tartarin schaamt zich voor de kameel, want hij vindt het niet zo stoer in vergelijking met een leeuw. Toch gaat de kameel mee voor de dieren-tuin in Marseille. Als hij thuiskomt staat heel Tarascon op het station als verrassing. Tartarin vertelt dan dat het zijn kameel is, die erbij was toen hij de leeuwen doodde. Hij begint meteen al weer op te scheppen en hij overdrijft zijn avonturen enorm.